

PROTOCOLUL**de amendare a Convenției de la Viena din 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare**

STATELE PĂRȚI LA PREZENTUL PROTOCOL,

CONSIDERÂND că este de dorit să amendeze Convenția de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare, în scopul extinderii aplicabilității, al măririi cuantumului răspunderii operatorului unei instalații nucleare și al ameliorării mijloacelor de obținere a unei reparări adecvate și echitabile,

AU CONVENIT DUPĂ CUM URMEAZĂ:

Articolul 1

Convenția care este amendată prin dispozițiile prezentului protocol este Convenția de la Viena din 21 mai 1963 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare, denumită în cele ce urmează „Convenția de la Viena din 1963”.

Articolul 2

Articolul I al Convenției de la Viena din 1963 este amendat astfel:

1. Alineatul j) al paragrafului 1 este amendat astfel:

(a) cuvântul „și” este eliminat de la sfârșitul subalineatului (ii) și este inserat la sfârșitul subalin. (iii);

(b) se introduce subalin. (iv) cu următorul cuprins:

„(iv) alte astfel de instalații în care se află combustibil nuclear, produși radioactivi sau deșeuri radioactive, după cum va stabili, la anumite intervale de timp, Consiliul guvernatorilor al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică.”

2. Alineatul k) al paragrafului 1 este înlocuit cu următorul text:

„(k) «daune nucleare» înseamnă:

(i) orice deces sau orice rănire;

(ii) orice pierdere de bunuri sau orice daună privind bunurile

și fiecare dintre următoarele categorii, în limita stabilită de legea tribunalului competent:

(iii) orice pierdere economică care rezultă dintr-o pierdere sau daună la care s-a făcut referire în subalin. (i) sau (ii), neinclusă până acum în aceste subalineate, suferită de o persoană îndreptățită să ceară reparare cu privire la acea pierdere sau distrugere;

(iv) costurile măsurilor de refacere a mediului înconjurător degradat, cu excepția cazului când degradarea este nesemnificativă, dacă astfel de măsuri sunt sau vor fi luate și nu sunt incluse în subalin. (ii);

(v) orice pierdere a veniturilor care derivă dintr-un interes economic prin orice folosire a mediului înconjurător, suferită ca rezultat al unei degradări semnificative a mediului, neinclusă în subalin. (ii);

(vi) costurile măsurilor preventive și orice pierdere sau daună cauzată de astfel de măsuri;

(vii) orice altă daună economică, alta decât cea cauzată de degradarea mediului, dacă este admisă de legislația privind răspunderea civilă a tribunalului competent,

în cazul subalin. (i)-(v) și (vii) de mai sus, în măsura în care pierderea sau dauna ia naștere ca rezultat al radiației ionizante emise de orice sursă de radiație care se află într-o instalație nucleară sau emise de combustibilul nuclear, de produși radioactivi sau de deșeurile radioactive dintr-o instalație nucleară ori de materialul nuclear provenit din, venind de la sau trimis spre o instalație nucleară, dacă pierderea sau dauna este rezultatul proprietăților radioactive ale unui astfel de material sau al unei combinații de proprietăți radioactive cu proprietăți toxice, explozive sau cu alte proprietăți periculoase ale unui astfel de material.”

3. Alineatul l) al paragrafului 1 este înlocuit cu următorul text:

„(l) «accident nuclear» înseamnă orice fapt sau orice succesiune de fapte având aceeași origine, care cauzează o daună nucleară sau creează o amenințare gravă și iminentă de a produce daune de această natură, dar numai cu privire la măsurile preventive;”.

4. După alineatul l) al paragrafului 1 se introduc alineatele m), n), o) și p), cu următorul cuprins:

„(m) «măsuri de restaurare» înseamnă orice măsuri rezonabile care au fost aprobate de autoritățile competente ale statului în care au fost luate aceste măsuri și care au ca obiectiv refacerea sau reabilitarea componentelor mediului distruse sau afectate ori introducerea, acolo unde este rezonabil, a echivalentului acestor componente în mediu. Legea statului în care a fost suferită dauna va stabili cine este abilitat să ia astfel de măsuri;

(n) «măsuri preventive» înseamnă orice măsuri rezonabile luate de orice persoană după producerea unui incident nuclear, pentru a preveni sau a reduce la minimum dauna la care s-a făcut referire la alin. k) subalin. (i)-(v) sau (vii), care fac obiectul aprobării din partea autorității competente, cerută conform legii statului în care s-au luat aceste măsuri;

(o) «măsuri rezonabile» înseamnă orice măsuri care sunt considerate corespunzătoare și proporționate de către legea curții competente cu privire la toate circumstanțele, ca de exemplu:

(i) natura și amploarea daunei suferite sau, în cazul măsurilor preventive, natura și amploarea riscului acelei daune;

(ii) probabilitatea, la momentul când sunt luate, ca aceste măsuri să fie efective; și

(iii) expertiza științifică și tehnică relevantă;

(p) «drepturi speciale de tragere», denumite în continuare «DST», înseamnă unitatea de contabilitate definită de Fondul Monetar Internațional și utilizată de acesta pentru propriile operațiuni și tranzacții.”

5. Paragraful 2 este înlocuit cu următorul text:

„(2) Dacă riscurile apărute sunt suficient de limitate, statul pe teritoriul căruia se află instalația poate exclude orice instalație nucleară sau cantitate mică de material nuclear de la aplicarea prezentei convenții, cu condiția ca:

(a) cu privire la instalațiile nucleare, criteriile pentru excludere să fie stabilite de Consiliul guvernatorilor al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică și orice excludere operată de statul pe teritoriul căruia se află instalația nucleară să satisfacă aceste criterii;

(b) cu privire la cantitățile mici de material nuclear, limitele maxime pentru excluderea unei astfel de cantități să fie stabilite de Consiliul guvernatorilor al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică și orice excludere operată de statul pe teritoriul căruia se află instalația nucleară trebuie să respecte aceste limite.

Criteriile pentru excluderea unor instalații nucleare și limitele maxime pentru excluderea unor cantități mici de material nuclear vor fi revizuite periodic de către Consiliul guvernatorilor.”

Articolul 3

După articolul I al Convenției de la Viena din 1963 se introduc articolele IA și IB, cu următorul cuprins:

„Articolul IA

(1) Prezenta convenție va fi aplicată în toate cazurile în care se produc daune nucleare.

(2) Totodată legislația statului pe teritoriul căruia se află instalația poate exclude de la aplicarea prezentei convenții daunele suferite:

(a) pe teritoriul unui stat necontractant; sau

(b) în orice zonă maritimă stabilită de un stat necontractant, în acord cu normele dreptului internațional al mării.

(3) O excludere în virtutea paragrafului 2 al prezentului articol poate fi aplicată numai cu privire la un stat necontractant care, la momentul accidentului:

(a) are o instalație nucleară pe teritoriul său sau în orice zonă maritimă stabilită de acesta în acord cu normele dreptului internațional al mării; și

(b) nu își permite beneficii reciproce echivalente.

(4) Orice excludere în virtutea paragrafului 2 al prezentului articol nu va prejudicia drepturile prevăzute la alin. a) al paragrafului 2 al articolului IX și orice excludere definită în paragraful 2 b) al prezentului articol nu va fi aplicată în cazul daunelor care au loc la bordul unei nave maritime sau aeriene.

Articolul IB

Prezenta convenție nu se va aplica în cazul instalațiilor nucleare utilizate în scopuri nepacifiste.”

Articolul 4

Articolul II al Convenției de la Viena din 1963 este amendat astfel:

1. După alineatul a) al paragrafului 3 se introduce următorul text:

„Statul pe teritoriul căruia se află instalația poate limita cuantumul fondurilor publice alocate pe incident, până la diferență, dacă această diferență există, dintre cuantumul astfel stabilit și cuantumul stabilit conform prevederilor paragrafului 1 al articolului V.”

2. La sfârșitul paragrafului 4 se introduce următorul text:

„Statul pe teritoriul căruia se află instalația poate limita cuantumul fondurilor publice alocate conform prevederilor alin. a) al paragrafului 3 al prezentului articol.”

3. Paragraful 6 este înlocuit cu următorul text:

„(6) Nicio persoană nu este răspunzătoare de o pierdere sau de o daună care nu este o daună nucleară conform alin. k) al paragrafului 1 al articolului I, dar care ar fi putut fi considerată ca atare potrivit prevederilor aceluiași alineat.”

Articolul 5

După prima frază a articolului III al Convenției de la Viena din 1963 se introduce următorul text:

„Totodată statul pe teritoriul căruia se află instalația poate exclude această obligație în legătură cu transportul care are loc în întregime pe teritoriul său.”

Articolul 6

Articolul IV al Convenției de la Viena este amendat astfel:

1. Paragraful 3 este înlocuit cu următorul text:

„(3) Nicio răspundere nu incumbă unui operator, în temeiul prezentei convenții, dacă acesta face dovada că dauna nucleară cauzată de un accident nuclear a rezultat în mod direct din acte de conflict armat, ostilități, război civil sau insurecție.”

2. Paragraful 5 este înlocuit cu următorul text:

„(5) Operatorul nu este răspunzător, în temeiul prezentei convenții, de dauna nucleară cauzată:

(a) instalației nucleare propriu-zise sau oricărei alte instalații nucleare, incluzând orice instalație nucleară aflată în construcție, pe amplasamentul unde instalația propriu-zisă este situată; și

(b) bunurilor aflate pe același amplasament și care sunt ori trebuie să fie utilizate în raport cu instalația nucleară.”

3. Paragraful 6 este înlocuit cu următorul text:

„(6) Repararea pentru daune cauzate mijloacelor de transport în care se afla materialul nuclear în momentul accidentului nuclear nu poate avea efect de reducere a răspunderii operatorului cu privire la alte daune la un cuantum inferior fie sumei de 150 milioane DST, fie altui cuantum mai ridicat, stabilit de legislația unei părți contractante, ori unui cuantum stabilit conform alin. c) al paragrafului 1 al articolului V.”

4. Paragraful 7 este înlocuit cu următorul text:

„(7) Nicio dispoziție a prezentei convenții nu afectează răspunderea oricărei persoane fizice pentru daune nucleare pentru care, potrivit paragrafului 3 sau paragrafului 5 al acestui articol, operatorul nu este răspunzător în temeiul prezentei convenții, și care a cauzat o daună nucleară printr-o acțiune sau omisiune săvârșită cu intenția de a cauza o daună nucleară.”

Articolul 7

- (1) Textul articolului V al Convenției de la Viena din 1963 este înlocuit cu următorul text:

„(1) Statul pe teritoriul căruia se află instalația poate limita răspunderea operatorului pentru fiecare accident nuclear:

- (a) la un quantum care nu va fi inferior sumei de 300 milioane DST;
- (b) la un quantum care nu va fi inferior sumei de 150 milioane DST, sub rezerva că ceea ce depășește această sumă până la minimum 300 milioane DST va fi alocată de acest stat din fondurile publice, pentru repararea daunelor nucleare; sau
- (c) la un quantum tranzitoriu care nu va fi inferior sumei de 100 milioane DST pentru o perioadă de maximum 15 ani de la data intrării în vigoare a prezentului protocol, în ceea ce privește un accident nuclear survenit în acea perioadă. Un quantum inferior sumei de 100 milioane DST poate fi stabilit cu condiția ca din fondurile publice să fie alocat de către stat un quantum cuprins între acea valoare și 100 milioane DST, pentru compensarea daunelor nucleare.

(2) Statul pe teritoriul căruia se află instalația, ținând seama de natura instalației nucleare sau de substanțele nucleare implicate, precum și de consecințele probabile ale unui accident nuclear care s-ar putea produce, poate stabili un quantum și mai scăzut pentru responsabilitatea operatorului, sub rezerva ca acest quantum să nu fie, în niciun caz, inferior sumei de 5 milioane DST, și va lua măsurile necesare pentru a aloca din fondurile publice o sumă care să atingă quantumul stabilit conform paragrafului 1.

(3) Quantumul stabilit de statul pe teritoriul căruia se află instalația, conform paragrafelor 1 și 2 ale prezentului articol și paragrafului 6 al articolului IV, se aplică oriunde se produce un accident nuclear.”

- (2) După articolul V se introduc articolele VA, VB, VC și VD, cu următorul cuprins:

„Articolul VA

(1) Profitul și cheltuielile acordate de către instanță în acțiunile pentru compensarea daunelor nucleare vor fi plătibile în plus față de quantumurile la care se face referire la articolul V.

(2) Quantumurile menționate la articolul V și în paragraful 6 al articolului IV pot fi convertite în moneda națională, prin rotunjire.

Articolul VB

Fiecare parte contractantă va asigura ca persoanele care au suferit daune nucleare să poată invoca drepturile lor la reparare, fără a fi necesar să întreprindă demersuri separate privind originea fondurilor destinate acestei reparații.

Articolul VC

(1) Dacă instanțele având competență jurisdicțională aparțin unei părți contractante, alta decât statul pe teritoriul căruia se află instalația, fondurile publice cerute în temeiul alin. b) și c) ale paragrafului 1 al articolului V și conform paragrafului 1 al articolului VII, precum și despăgubirile și cheltuielile acordate de o instanță vor putea fi alocate de către prima din aceste părți contractante. Statul pe teritoriul căruia se află instalația rambursează celeilalte părți contractante sumele astfel vărsate. Aceste două părți contractante vor stabili de comun acord modalitățile de rambursare.

(2) Dacă instanțele având competență jurisdicțională aparțin părții contractante, alta decât statul pe teritoriul căruia se află instalația, partea contractantă ale cărei instanțe au competență jurisdicțională va lua toate măsurile necesare pentru a permite statului pe teritoriul căruia se află instalația să intervină în proceduri și să participe la toate reglementările privitoare la reparații.

Articolul VD

(1) O reuniune a părților contractante este convocată de către directorul general al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, pentru modificarea limitelor de responsabilitate prevăzute la articolul V, dacă o treime din numărul părților contractante își exprimă dorința în acest sens.

(2) Amendamentele sunt adoptate cu o majoritate de două treimi din numărul părților contractante prezente și votante, cu condiția ca cel puțin o jumătate din numărul părților contractante să fie prezentă în momentul votării.

(3) În momentul în care se dă curs unei propuneri de amendare a limitelor, reuniunea părților contractante va lua în considerare, printre altele, riscul de daune rezultând dintr-un accident nuclear, modificările valorilor monetare și capacitatea pieței de asigurări.

(4) (a) Orice amendament adoptat în conformitate cu prevederile paragrafului 2 al prezentului articol este notificat spre acceptare de către directorul general al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică tuturor părților contractante. Amendamentul este considerat acceptat la sfârșitul unei perioade de 18 luni după ce a fost notificat, cu condiția ca cel puțin o treime din numărul părților contractante prezente în momentul adoptării amendamentului de către reuniune să fi comunicat directorului general al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică acceptarea acestuia. Orice amendament adoptat în conformitate cu prevederile prezentului paragraf va intra în vigoare la 12 luni după acceptarea lui de către acele părți contractante.

(b) Dacă la sfârșitul perioadei de 18 luni de la data notificării spre acceptare un amendament nu a fost acceptat în conformitate cu prevederile alin. a), atunci el va fi considerat respins.

(5) Pentru orice parte contractantă care acceptă un amendament după ce acesta a fost acceptat, dar înaintea intrării sale în vigoare sau după ce acesta a intrat în vigoare, conform paragrafului 4 al prezentului articol, amendamentul va intra în vigoare la 12 luni după acceptarea sa de către acea parte contractantă.

(6) Un stat care devine parte la prezenta convenție după intrarea în vigoare a unui amendament, conform paragrafului 4 al prezentului articol, și care nu exprimă o intenție contrară:

(a) este considerat parte la prezenta convenție amendată;

(b) este considerat parte la convenția neamendată, în raport cu orice stat parte nelegat prin acest amendament.”

Articolul 8

Articolul VI al Convenției de la Viena din 1963 este amendat astfel:

1. Paragraful 1 este înlocuit cu următorul text:

„(1) (a) Dreptul la reparație, în temeiul prezentei convenții, se stinge, dacă o acțiune nu este intentată:

(i) într-un interval de 30 de ani de la data accidentului nuclear, dacă este legată de deces sau de rănire;

(ii) într-un interval de 10 ani de la data accidentului nuclear, dacă este legată de orice altă daună.

(b) Totodată, dacă, potrivit legii statului pe teritoriul căruia se află instalația, răspunderea operatorului este acoperită printr-o asigurare sau prin orice altă garanție financiară incluzând fonduri publice pe o perioadă mai lungă, legea instanței competente poate prevedea ca dreptul la reparație împotriva operatorului să se stingă doar la expirarea perioadei în care răspunderea operatorului este astfel acoperită potrivit legii statului pe teritoriul căruia se află instalația.

(c) Acțiunile intentate pentru reparații privind decesul, rănirea sau alte daune, dacă, în conformitate cu alin. b) al prezentului paragraf, este prevăzută o perioadă mai lungă, după o perioadă de 10 ani de la data accidentului nuclear nu vor afecta în nici un caz drepturile la reparație, conform prezentei convenții, ale nici unei persoane care a intentat o acțiune împotriva operatorului înaintea expirării acestei perioade.”

2. Paragraful 2 este eliminat.

3. Paragraful 3 este înlocuit cu următorul text:

„(3) Dreptul la reparație, în temeiul prezentei convenții, este subiect de prescripție sau de stingere, conform dispozițiilor dreptului instanței competente, dacă o acțiune nu este intentată pe parcursul unei perioade de trei ani de la data la care victima daunei nucleare a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască dauna și identitatea operatorului căruia îi incumbă răspunderea, fără ca termenele indicate la alin. a) și b) ale paragrafului 1 sus-menționat să poată fi depășite.”

Articolul 9

Articolul VII al Convenției de la Viena din 1963 este amendat astfel:

1. La sfârșitul paragrafului 1 se introduce textul următor, iar paragraful astfel amendat devine alineatul a):

„(a) În cazul în care răspunderea operatorului este nelimitată, statul pe teritoriul căruia se găsește instalația poate stabili o limită a garanției financiare a operatorului responsabil, cu condiția ca această limită să nu fie mai mică de 300 milioane DST. Statul pe teritoriul căruia se află instalația asigură plata reparațiilor pentru dauna nucleară recunoscută ca fiind în sarcina operatorului, în măsura în care asigurarea sau garanția financiară nu ar fi suficientă, fără ca această plată să poată totuși depăși garanția financiară furnizată în temeiul prevederilor prezentului paragraf.”

2. La paragraful 1 se introduce alineatul b) cu următorul cuprins:

„(b) În cazul în care răspunderea operatorului este nelimitată, statul pe teritoriul căruia se găsește instalația, ținând seama de natura instalației nucleare, de substanțele nucleare în cauză, precum și de consecințele probabile ale unui accident pe care acestea l-ar putea provoca, poate stabili un quantum mai mic reprezentând garanția financiară a operatorului, cu condiția ca acest quantum astfel fixat să nu fie mai mic de 5 milioane DST. Statul pe teritoriul căruia se află instalația asigură plata reparațiilor pentru dauna nucleară recunoscută ca fiind în sarcina operatorului, furnizând sumele necesare în măsura în care asigurarea sau garanția financiară nu este suficientă, fără ca această plată să poată totuși depăși limita stabilită în temeiul alin. a) al prezentului paragraf.”

3. La paragraful 3, cuvintele „sau alin. b) și c) ale paragrafului 1 al articolului V” se introduc după cuvintele „paragraful 1 sus-menționat”.

Articolul 10

Articolul VIII al Convenției de la Viena din 1963 este amendat astfel:

1. Textul articolului VIII devine paragraful 1 al acestui articol.

2. Se introduce paragraful 2 cu următorul cuprins:

„(2) Sub rezerva aplicării regulii prevăzute la alin. c) al paragrafului 1 al articolului VI, în cazul acțiunilor intentate împotriva operatorului, dacă dauna ce urmează a fi reparată în temeiul prezentei convenții depășește sau este posibil să depășească quantumul maxim alocat conform paragrafului 1 al articolului V, se acordă prioritate, în ceea ce privește reparația, cererilor privind decesul sau rănirea.”

Articolul 11

La sfârșitul articolului X al Convenției de la Viena din 1963 se introduce textul următor:

„Beneficiul dreptului de regres prevăzut în temeiul prezentului articol poate fi extins statului pe teritoriul căruia se află instalația, în măsura în care acesta a furnizat fonduri publice, în aplicarea prezentei convenții.”

Articolul 12

Articolul XI al Convenției de la Viena din 1963 este amendat astfel:

1. După paragraful 1 se introduce paragraful 1 bis cu următorul cuprins:

„(1 bis) În cazul în care un accident nuclear a survenit într-o zonă economică exclusivă a unei părți contractante sau, dacă o astfel de zonă nu a fost delimitată, pe o arie care nu depășește limitele unei zone economice exclusive, dacă o astfel de zonă a fost stabilită, instanțele părții contractante sunt singurele competente, în temeiul prezentei convenții, să soluționeze acțiunile privind daunele nucleare cauzate de acest accident nuclear. Fraza anterioară este aplicabilă dacă partea contractantă a notificat acea zonă depozitarului înaintea accidentului nuclear. Nicio prevedere a prezentului paragraf nu va fi interpretată ca permițând exercitarea competenței jurisdicționale într-o manieră care este contrară normelor dreptului internațional al mării, incluzând Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării.”

2. Paragraful 2 este înlocuit cu următorul text:

„(2) În cazul în care un accident nuclear nu se produce nici pe teritoriul unei părți contractante și nici într-o zonă notificată potrivit paragrafului 1 bis sau în cazul în care locul accidentului nuclear nu poate fi determinat cu precizie, instanțele statului pe teritoriul căruia se află instalația aparținând operatorului răspunzător sunt competente să soluționeze aceste acțiuni.”

3. La paragraful 3 și la alineatul b) se adaugă „1 bis” după „1”.

4. După paragraful 3 se introduce paragraful 4 cu următorul cuprins:

„(4) Partea contractantă ale cărei instanțe sunt competente adoptă măsurile potrivite pentru a asigura că numai o singură instanță are competență în legătură cu un accident nuclear.”

Articolul 13

După articolul XI al Convenției de la Viena din 1963 se introduce articolul XIA cu următorul cuprins:

„Articolul XIA

Referitor la acțiunile de reparare a daunelor nucleare, partea contractantă ale cărei instanțe sunt competente adoptă măsurile potrivite pentru ca:

- (a) orice stat să poată intenta o acțiune în numele persoanelor care au suferit daune nucleare, care sunt de naționalitatea aceluia stat sau care își au domiciliul ori rezidența pe teritoriul său și care au consimțit la aceasta; și
- (b) orice persoană să poată intenta o acțiune de punere în valoare a drepturilor însușite prin subrogare sau prin cesiune, în temeiul prezentei convenții.”

Articolul 14

Textul articolului XII al Convenției de la Viena din 1963 este înlocuit cu următorul text:

„Articolul XII

(1) Orice hotărâre definitivă, care nu este susceptibilă formelor ordinare de revizie, pronunțată de o instanță a unei părți contractante, având competență jurisdicțională, trebuie să fie recunoscută, cu excepția cazului în care:

- (a) hotărârea a fost obținută prin dol;
- (b) partea împotriva căreia hotărârea a fost pronunțată nu a avut posibilitatea să-și susțină cauza în condiții echitabile;
- (c) hotărârea este contrară ordinii publice a părții contractante unde trebuie să fie recunoscută sau nu este conformă cu normele fundamentale ale justiției.

(2) Orice hotărâre definitivă, care este recunoscută conform paragrafului 1 al prezentului articol și a cărei executare este cerută în forma pretinsă de legislația părții contractante, este executorie ca orice hotărâre a instanțelor acestei părți contractante. Orice cauză în privința căreia s-a pronunțat o hotărâre definitivă nu mai poate face obiectul unor noi examinări pe fond.”

Articolul 15

Articolul XIII al Convenției de la Viena din 1963 este amendat astfel:

1. Textul articolului XIII devine paragraful 1 al acestui articol.

2. După paragraful 1 se introduce paragraful 2 cu următorul cuprins:

„(2) În condițiile în care reparația daunelor nucleare depășește 150 milioane DST, legislația statului pe teritoriul căruia se află instalația poate deroga de la prevederile prezentei convenții, în ceea ce privește dauna nucleară suferită pe teritoriul, sau în orice zonă maritimă stabilită în conformitate cu normele dreptului internațional al mării, al unui alt stat care în momentul accidentului posedă o instalație nucleară pe acest teritoriu, în măsura în care nu acordă avantaje reciproce de un quantum echivalent.”

Articolul 16

Textul articolului XVIII al Convenției de la Viena din 1963 este înlocuit cu următorul text:

„Prezenta convenție nu va afecta drepturile și obligațiile unei părți contractante, în temeiul regulilor generale ale dreptului internațional public.”

Articolul 17

După articolul XX al Convenției de la Viena din 1963 se introduce articolul XXA cu următorul cuprins:

„Articolul XXA

(1) În cazul unui diferend între părțile contractante privitor la interpretarea sau la aplicarea prezentei convenții, părțile în dispută se vor consulta cu privire la soluționarea acestuia prin negociere sau prin orice alte mijloace amiabile de rezolvare, acceptabile pentru acestea.

(2) Dacă un diferend de natura celui la care s-a făcut referire în paragraful 1 al prezentului articol nu poate fi soluționat într-un interval de șase luni de la cererea de consultare prevăzută în paragraful 1 al prezentului articol, el va fi supus, la cererea oricăreia dintre părțile în dispută, arbitrajului sau va fi deferit Curții Internaționale de Justiție pentru decizie. Dacă într-un interval de șase luni de la data cererii arbitrajului părțile în dispută sunt incapabile să se pună de acord asupra organizării arbitrajului, una dintre părți poate cere președintelui Curții Internaționale de Justiție sau secretarului general al Organizației Națiunilor Unite să desemneze unul sau mai mulți arbitri. În caz de dezacord între cererile părților în diferend, cererea adresată secretarului general al Organizației Națiunilor Unite va avea prioritate.

(3) În cazul în care un stat ratifică, acceptă, aprobă sau aderă la prezenta convenție, el poate declara că nu se consideră legat de niciuna dintre procedurile de reglementare a diferendelor prevăzute la paragraful 2 al prezentului articol. Celelalte părți contractante nu sunt legate de nicio procedură de reglementare a diferendelor, prevăzută la paragraful 2 al prezentului articol, cu privire la o parte contractantă pentru care o astfel de declarație este în vigoare.

(4) O parte contractantă care a făcut o declarație în conformitate cu paragraful 3 al prezentului articol poate oricând să o retragă printr-o notificare adresată depozitarului.”

Articolul 18

(1) Articolele XX-XXV, paragrafele 2, 3 și numărul paragrafului „1” al articolului XXVI și al articolelor XXVII și XXIX ale Convenției de la Viena din 1963 se elimină.

(2) Convenția de la Viena din 1963 și prezentul protocol trebuie citite și interpretate împreună de către părțile prezentului protocol ca fiind un instrument unic, cunoscut sub numele de Convenția de la Viena din 1997 privind răspunderea civilă pentru daune nucleare.

Articolul 19

(1) Un stat care este parte la prezentul protocol, dar care nu este parte la Convenția de la Viena din 1963, este legat prin dispozițiile acestei convenții, amendată de prezentul protocol, în relațiile cu alte state părți la prezentul protocol și, dacă acest stat nu a exprimat o intenție contrară în momentul depunerii unui instrument la care se face referire la articolul 20, el este legat de dispozițiile Convenției de la Viena din 1963 în ceea ce privește statele care nu sunt părți la această convenție.

(2) Nicio dispoziție a prezentului protocol nu afectează obligațiile unui stat care este parte atât la Convenția de la Viena din 1963, cât și la prezentul protocol, în ceea ce privește un stat care este parte la Convenția de la Viena din 1963, dar nu este parte la prezentul protocol.

Articolul 20

(1) Prezentul protocol este deschis spre semnare tuturor statelor la sediul Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, de la Viena, începând cu data de 29 septembrie 1997 până la intrarea sa în vigoare.

(2) Prezentul protocol este supus ratificării, acceptării sau aprobării de către statele semnatare.

(3) După intrarea în vigoare a prezentului protocol, toate statele care nu l-au semnat pot să adere la acesta.

(4) Instrumentele de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare sunt depozitate pe lângă directorul general al Agenției Internaționale pentru Energia Atomică, care este și depozitarul prezentului protocol.

Articolul 21

(1) Prezentul protocol intră în vigoare la trei luni de la data depunerii a cinci instrumente de ratificare, de acceptare sau de aprobare.

(2) Pentru fiecare stat care ratifică, acceptă, aprobă sau aderă la prezentul protocol după data depunerii a cinci instrumente de ratificare, de acceptare sau de aprobare, prezentul protocol intră în vigoare la trei luni după ce acest stat depune instrumentul corespunzător.

Articolul 22

(1) Orice parte contractantă poate denunța prezentul protocol prin notificare scrisă, adresată depozitarului.

(2) Denunțarea produce efect la un an de la data la care depozitarul primește notificarea.

(3) Denunțarea de către oricare dintre părțile prezentului protocol a Convenției de la Viena din 1963, conform articolului XXVI, nu este interpretată în niciun caz ca o denunțare a Convenției de la Viena din 1963, care a fost amendată de prezentul protocol.

(4) Dispozițiile prezentului protocol rămân aplicabile în cazul oricărei daune nucleare cauzate de un accident nuclear survenit înaintea datei la care denunțarea produce efect.

Articolul 23

Depozitarul informează rapid statele părți și toate celelalte state despre:

- (a) fiecare semnare a prezentului protocol;
- (b) fiecare depunere a unui instrument de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare privitor la prezentul protocol;
- (c) intrarea în vigoare a prezentului protocol;
- (d) orice notificare primită conform paragrafului 1 bis al articolului XI;
- (e) cererile de convocare a unei conferințe de revizuire, conform articolului XXVI al Convenției de la Viena din 1963, și a unei reuniuni a părților contractante, conform articolului VD al Convenției de la Viena din 1963 care a fost modificată prin prezentul protocol;
- (f) notificările de denunțare primite conform articolului 22 și orice alte notificări deosebite legate de acest protocol.

Articolul 24

(1) Originalul prezentului protocol, ale cărui versiuni în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă sunt egal autentice, este depus pe lângă depozitar.

(2) Agenția Internațională pentru Energia Atomică stabilește textul revizuit al Convenției de la Viena din 1963, așa cum a fost amendat prin prezentul protocol, în limbile arabă, chineză, engleză, franceză, rusă și spaniolă.

(3) Depozitarul transmite tuturor statelor copii certificate conforme de pe prezentul protocol, însoțite de textul consolidat al Convenției de la Viena din 1963, care a fost modificat de prezentul protocol.

DREPT PENTRU CARE plenipotențiarilor subsemnați, deplin împuterniciți în acest sens, au semnat prezentul protocol.

Adoptat la Viena la 12 septembrie 1997.
